

Неговата смъртъ съвпадна съ по-нови социални явления и съ по-голѣма зрѣлостъ на общественно-економическата сръда, които не докоснаха мисълта му.

1867. година раздѣля двѣ генерации, една отъ които повече обичаше принципитѣ на свободата, безъ да знае какъ да организира нейнитѣ борци и кждѣ да насочи своята агитация, другата съедини къмъ любовта си умението на своята бунтарска практика и тая на миналото, за да я извоюва.

Дуализмътъ на старитѣ остана единъ красивъ епизодъ въ историята на българската революция, съ единственна заслуга, че повъзпрѣ вниманието на маситѣ отъ по-прѣкото рѣшение на нашия политически въпросъ.¹⁾

¹⁾ Доста нѣщо къмъ характеристиката на тоя таенъ български централенъ комитетъ принася и слѣдния фактъ: когато прѣзъ 1868. мина четата на Хаджи Димитъръ прѣзъ Дунава за Балкана, той (комитетътъ) излѣзе въ в. Народностъ и протестира „въ името на българския народъ“, че тази чета нѣмала „нищо общо съ народа“. Комитетътъ, като наситенъ съ чисто чорбаджийски идеи, искалъ да бѣде послѣдователенъ на класификацията си за „прѣдатели и неприятели“ на империята: комитетътъ съ своитѣ хора бѣше къмъ страната на „приятелитѣ“, а Бузлуджанскитѣ герои къмъ тая на „прѣдателитѣ“ . . .